

EEN GOED MENS

Annemarie Slotboom

1.

Het is nacht en het regent. Marion en Thomas staan op een grasveld, er staat een plastic tuinzet. We horen het geluid van wegrijdende auto's.

Marion: Waarom moet het nou weer zo?
                  Waarom mag het nou nooit eens uit de hand lopen?

Marion loopt het huis binnen en smijt de deur achter zich dicht. Thomas loopt achter haar aan en komt voor de dichte deur te staan.

Thomas: Marion, Marion,
                  de deur is in het slot gevallen, Marion.
                  Doe eens open.
                  Kom op nou, doe open.
                  Dit is toch niet nodig.
                  Het regent.

Leuk dit, Marion.

Je stelt je aan.

Laten we het bespreken.
Er valt toch wel iets te praten?
Doe in godsnaam open.

De deur gaat open. Thomas loopt naar binnen. Even later zien we hem door het raam in de huiskamer staan. Marion gooit een slaapzak en een kussen de kamer binnen. Thomas schenkt zichzelf wat in.

Inez, een jong meisje, komt het grasveld oplopen. Ze heeft een badhanddoek om en is zeiknat van de regen. Ze gaat voor het raam staan, wacht tot Thomas haar ziet en laat de handdoek vallen, ze is naakt. Thomas kijkt even nieuwsgierig, een beetje geschokt en doet dan de gordijnen dicht. Inez raapt de handdoek op en doet hem weer om. De deur gaat open.

Thomas: Wat ben je aan het doen?
                  Dat moet je niet doen, ben je gek geworden?
                  Wegwezen, dit is privé terrein.
                  Je raakt hartstikke ziek zo.

Thomas smijt de deur dicht.

Inez: Dat moet je niet doen. Wat moet ik dan doen?

Inez loopt het grasveld weer af.

2.

Het is dag. Inez komt het grasveld opgelopen met een stalenbuis in haar handen. Ze verstopt de buis in een struik. Er staat een tuinkabouter op het grasveld, ze kijkt er een tijdje naar. Marion komt naar buiten in haar ochtendjas.

Marion: Wat sta je daar?
Nu zie ik het ook eens, dat je hier staat.
Wat doe je hier?

Inez: Niets.

Marion: Is er iets bijzonders te zien?
Waar kijk je naar?

Inez: Nergens naar.

Marion: Mijn man zei het al, dat jij hier af en toe staat.
Hij heeft toch gezegd dat we dat liever niet hebben?
Dit is privé terrein.

Inez: Thomas?

Marion: Thomas ja.
Nu zie ik het ook eens.

Inez: Leuk die tuinkabouter.

Marion: Waarom bel je niet gewoon aan?

Inez: Ik ben hier even aan het wachten op hem.
Als je het niet erg vindt.

Marion: Dat kan de hele dag wel duren.

Inez: Geeft niet.

Marion: Je gaat hier toch niet de hele dag staan?

Inez: Sta ik je in de weg dan?
Volgens mij sta ik hier niemand in de weg.
Anders moet je het zeggen.

Marion: Dat is het niet.
Je had gewoon aan kunnen bellen.
Het is niet mijn gewoonte mensen weg te sturen.
Vind het alleen een beetje vreemd dat je hier zo gaat staan.
Dat is alles.

Inez: Ja.

Marion: Jij woont hiernaast toch?

Inez: Ja.

Marion: Kan er niet zo goed tegen wanneer er ineens iemand in mijn tuin staat. Dat moet je kunnen begrijpen. Word al zenuwachtig van die tuinkabouters. Meestal draai ik hem met zijn rug naar het raam zodat hij niet naar binnen kan kijken. Komt ook een beetje door die uitdrukking die hij heeft. Die kunstmatige glimlach, of hij het allemaal wel gezien heeft en het gewoon verdraagt of zoiets, maar mijn man is er gek op. Belachelijk natuurlijk, je irriteren aan een tuinkabouters.

Inez: Beetje wel ja.

Marion: Waarom wacht je eigenlijk op mijn man?

Inez: Dat gaat je niets aan.

Marion: Waarom niet?

Inez: Omdat dat gewoon...
Dat is gewoon iets...
Dat ik liever niet zeg, tegen jou.

Marion: Hij vertelt het me toch.
...
Het theewater...
Het zal wel koken nu.
Je zult wel geen zin hebben in thee.
Of wel?

Inez: Jawel.

Marion haalt thee binnen.

Inez: Meestal is het voor het raam staan.
Kijken.
Kabouter groeten.
Gaat hij naar buiten.
Raapt papiertje,
plukt dood plantje.
Even met het hoofd heen en weer.

Komt naar buiten.
Ziet iets.
Ziet mij.
Komt naar buiten.
Ga ik liggen.
Raapt-ie me op.
Even met het hoofd schudde.

Dan maak ik een grap.
Denk ik.
Grappen zijn leuk.
Zeg ik: word het niet eens tijd.
Voor iets nieuws.

3.

*Marion en Inez drinken thee, zitten op de plastic tuinstoelen.
Stilte.*

Inez: Thomas en ik lijken op elkaar.
Daarom, als je begrijpt wat ik bedoel.

Marion: Nee, sorry.

Inez: Het is ook niet makkelijk.
Dat verwacht ik ook niet.

Marion: Goh, wat verwacht jij dan?

Inez: Dat kan ik beter niet zeggen.
Dat wil je vast niet horen.

Marion: Wat wil ik niet horen? Er is nog nooit iets geweest dat ik niet wilde horen. In die zin ben ik een mens dat ontzettend veel kan hebben, eigenlijk alles wel, zolang het over woorden gaat.

Inez: Je kunt er niets aan doen.
Ik ook niet.
Verliefd worden, zijn. Op Thomas, ook zoiets.
Heel ingewikkeld.

Marion: Dat is niet zo ingewikkeld, geloof ik. Maar jij bent dus verliefd, op mijn man.
Grappig.

Inez: Daar heb ik het over.

Marion: Vertel eens wat meer.

Inez: Dan word je natuurlijk kwaad, wat ik me kan indenken. Of ik moet het voorzichtig brengen, maar dat kan ik niet.

Marion: Zeg het maar onvoorzichtig.

Inez: Misschien doet het je pijn, daar kan ik dan weinig aan doen. Nu al sorry daarvoor, dus... Het is toch ook wel heel erg over mijzelf wat ik ga vertellen, dat je niet ineens kwaad wordt.
Dat kan ik namelijk ook, ineens kwaad worden.
Okee?
Dan begin ik.
Hij is me opgevallen, om hoe hij kijkt. Soms ineens naar de hemel bijvoorbeeld, en dan lijkt hij daar iets te zien. Meer dan de lucht en de wolken, zeg maar. Wat hij precies ziet kan ik alleen maar raden. En ik raad dat hij zijn eigen dromen ziet.
Wat ik verwacht is dat hij op een dag ook zo naar mij zal kijken, als naar die hemel. Dat hij van alles gaat vinden in mijn lijf. In mijn nog ongebruikte lijf. Dat ik hem ga doen vergeten dat er meer is dan ik. Ik verwacht dat hij me neemt op een manier zoals alleen een man met ervaring dat kan doen, dat is wat ik verwacht. Dat hij een tweede leven start, een nieuw begin maakt. Mijn moeder zegt dat het de normaalste zaak van de wereld is voor een man, een nieuw

leven te beginnen met een ander. Ik volg jullie al een tijdje en hij is wel toe aan een nieuw begin, een tweede leven.

Marion: Je volgt ons?

Inez: Wat jij hiermee doet moet je zelf maar uitzoeken, ik kom hier niet voor jou.

Marion: Je moeder weet dat je hier bent?
Dat je dit wilt?

Inez: Zo'n beetje.

Marion: Belachelijk.

Inez: Hoezo?

Marion: Het is toch helemaal niet realistisch.

Inez: Weet ik niet.

Marion: Je verdoet je tijd.
Ga naar je vrienden.
De zon schijnt. Mensen van jouw leeftijd hangen op hun brommers op het dorpsplein en schreeuwen onzinnige dingen tegen voorbijgangers in de hoop ze te intimideren. Mensen van jou leeftijd kopen een één of ander kutblaadje en kleden zich precies hetzelfde als de mensen in dat blaadje in de hoop ooit zelf in dat blaadje te staan. Ze rijden rondjes in de omgeving en slopen de bushokjes. Jullie verbeelden je dat jullie zelf ooit in een veel mooier oord zullen gaan wonen, en dat jullie alles anders zullen gaan doen dan jullie ouders, want het is allemaal kut op dit moment, of niet?

Inez: Geen flauw idee.

Marion: Wat weet jij nou?
Wat denk je nou, dat hij je in de armen springt?
Hij weet niet eens dat hij een lichaam heeft.

Inez: Ben je kwaad?

Marion: Dat vraag ik me soms serieus af, of hij zich realiseert dat hij een lichaam heeft.
Dan zie ik hem zo kijken, naar zijn buik bijvoorbeeld, zo van: wat doet die bult daar toch.
Zelf heb ik dat niet, alleen al doordat ik tennis, begrijp je?

Inez: Je moet niet denken dat ik hier kom om met jou te praten. Ik kom hier voor Thomas, jullie wonen toevallig in hetzelfde huis, zo zie ik het.
Als je het niet erg vindt, wacht ik gewoon.

Marion: Je doet maar.
Ik ga me omkleden binnen.

Marion loopt naar binnen. Inez blijft zitten.

4.

Inez zit nog steeds op de tuinstoel. Thomas komt aanlopen.

Inez: Wil je thee? Er is nog.

Thomas: Ik heb je gevraagd hier niet meer te komen.
Wat denk je nu eigenlijk?
Je trekt toch niet je kleren uit in iemand zijn achtertuin, verdomme.

Inez: We kunnen toch wel een kop thee drinken?
Je hebt een tuinkaboutertje?

Thomas: Wat wil je?

Inez: Jou.

Thomas: Niet zeggen.
Dat is niet goed.

Inez loopt naar de struiken, pakt de buis.

Inez: Kijk, ik heb een stalen buis gevonden vanmorgen.
Op de stoep voor je huis.
Denk: die is daar voor mij gaan liggen. Lot.
Wat denk je?

Thomas: Dat je naar huis moet gaan.

Inez: Waarom kunnen we geen thee drinken?
Wat is er mis met thee?

Thomas: Met thee heb ik geen problemen, dat is waar.
Ik bedoel dat is nog nooit mis gegaan, het drinken van thee. Bij andere mensen ook niet, voor zover ik weet. Dat zijn de overzichtelijke dingen in het leven. Het drinken van thee met iemand, het kopen van tupperware, het schoffelen van je moeders achtertuin. Daar heeft nog nooit iemand last van zijn geweten van gekregen, ik niet in ieder geval.
Dat zijn de dingen niet. Daarvan krijg ik het niet, hoofdpijn. Het zijn de dingen die me niet meer loslaten, die maken dat ik iets wil. Waar ik zonder dat ik het door heb afhankelijk van word. Zoals koffie, iedere dag weer wilde ik koffie, ook al wist ik dat de halve wereldbevolking door zijn rug ging voor die bonen, door een hel ging voor die bonen, ik dronk het, en niet met mate, ik was verslaafd. En ook al ben ik gestopt met het drinken van koffie, het laat het me niet meer los dat ik het gedronken heb. Nu wanneer ik een reclame zie met een zwoele donkere vrouw erin, die koffiebonen aanprijst terwijl er een panfluit speelt, en het water me in de mond loopt, moet ik verplicht van mijzelf mijn vinger in mijn keel steken. Wanneer ik dan nog zin heb in een kop koffie, dan komt het. Hoofdpijn.
Dat moet je weten. Mokerslagen. Probeert mijn schedeldak zich in tweeën te splitsen, dat de ruis afgevoerd kan worden, eruit. Een pijnlijke aangelegenheid.

Inez: Heb nooit last van hoofdpijn.

Thomas: Laat me niet meer los voorlopig, weet je dat?
Jou lijf, naakt, vol met regendruppels, daar op die plek.
Moet het er niet over hebben eigenlijk.
Daarom heb ik die tuinkabouter verplaatst. Dat hij snel mijn gedachte aan jou kan doen vergeten. Die tuinkabouter heeft een bijzondere kwaliteit, weet je dat?
Hij handelt namelijk niet. Jij wel, jij overduidelijk wel.
Duurt een eeuwigheid voor ik die porno uit mijn systeem heb. Maar ik wil me daar niet mee bezig houden. Niet over hebben. Ik wil een rustig bestaan. Ik wil in de ochtend kunnen denken: ik ben een goed mens.

Inez: Mijn lichaam is porno?
Hoezo? Wie zegt dat? Wie maakt dat?

Thomas: Natuurlijk vind ik het mooi zo'n halfrijp lichaam, die wanhopige ogen, die strak uitgelijnde benen, denk je dat ik ongevoelig ben? Ik ben heel gevoelig, echt waar.

Thomas steekt zijn vinger in zijn keel en probeert te kotsen

Ik heb genoeg televisie gezien en uiteindelijk eindigen we dan toch weer op een soort Jerry-Springer-niveau zodra we alles maar toelaten, ik bedoel je bent nog maar halfrijp, en dan zou ik, zou ik... Zou ik je zo hup het volwassen leven in moeten helpen, terwijl ik getrouwd ben. Trouw ben.
Geloof me, ik heb genoeg gezien om deze situatie in te kunnen schatten. Ik hou van rustig, op niveau. Nog sterker als ik niet al een vrouw had gehad, had ik het bij die tuinkabouter gelaten. Dat is gezelschap genoeg voor mij.

Inez: Maar ik ben als die tuinkabouter.

Thomas: Dat ben je niet, je roept maar wat.

Inez: Nou en.

Thomas: Het was een grap in eerste instantie.
Heb hem cadeau gekregen, het was een geintje.
Van Sinterklaas, omdat ik zo een wansmaak heb zeggen ze. Toen ik hem uitpakte wist ik dat ik moest zeggen: wat ontzettend lelijk, wat ongelooflijk onbeschoft lelijk. Maar dat kreeg ik niet over mijn lippen, omdat hij klopt qua kleur, hoe groot die is. Dat kun je niet van veel dingen zeggen.

Inez: Over mij kun je dat zeggen.
Makkelijk.

Thomas: Misschien is het wansmaak, maar ik vind hem prachtig.
Een vorm van zijn en niets willen. Dus...

Inez: Dus wat?

Thomas: Je komt niet in de buurt.

Inez: Wel.

Thomas: Totaal onafhankelijk, totaal los van alles. Stoer steekt hij uit boven groen en aarde, zonder daar ook maar iets mee te bewijzen. Kom je niet bij in de buurt, jij niet, ik niet, de wereld niet.

Inez slaat de tuinkabouter kapot.

Thomas: Kom je niet.

Inez: Heb schijt aan kabouters.
Hol, fantasieloos.

Thomas: Je moet zo doorgaan.
Dan word ik pas echt verdrietig.
Godverdomme, wat heeft die tuinkabouter gedaan?
Zo maak je me verdrietig, verdomme.

Inez: Dat gaat wel heel makkelijk dan.

Thomas: Ja dat gaat het ook.

Inez: Het is ook niet makkelijk.
Dat is het ook niet.
Kom ik aan, de grote mannen droom. Al jaren heb je op mij gewacht en nu ik er ben weet je niet meer wat je te doen staat. Alsof je vergeten bent, waarom je die droom eigenlijk kreeg, zoiets. Had ik met een hamster die ik jarenlang wilde. Toen ik hem eenmaal had, vergat ik hem eten te geven. Het is niet makkelijk.

Thomas: Nee.
Ik bedoel: nee.

5.

Marion komt naar buiten.

Thomas raapt de tuinkabouter bij elkaar.

Marion: Leg die buis eens weg.
Daar komen ongelukken van.

Inez: Dat maak ik zelf wel uit.

Marion: Ze is in de war.
Ze denkt dat ze je leuk vindt.
Op 53, daar woont een leuke jongen.

Inez: Ben niet in de war.
Jij valt toch ook op hem?
Waarom?
Niet om die ribbroeken die hij draagt.

Marion: Ook om die broeken. Waarom zeg ik dit? Hoef jou toch niet uit te leggen
waarom ik van mijn man... Maar als je het wilt weten, ook om zijn broeken.
Dat denk ik tenminste, of dat zeg ik.

Inez: Ik niet, niet om zijn broeken.

Marion: Ik weet het niet.

Thomas: Natuurlijk wel.

Marion: Nee.

Thomas: Het zijn toch prima broeken. Je hebt toch zelf ook zo'n soort broek?

Marion: Die draag ik al jaren niet meer.

Inez: Het maakt niet uit wat zij draagt.
Ze is een ingedroogde tomaat, een uitgelubberd theezakje.
Daar moet je eerlijk in zijn.

Marion: Je hoeft me niet te vergelijken met verrot fruit en gebruikte producten, want
dat kan ik zelf beter.

Inez: Ga je gang.

Marion: Het lijkt me een onzinnige bezigheid. Moet je niet iets doen? Kinderen hebben
het toch heel druk tegenwoordig?

Inez: We gaan zo.
Maak je geen zorgen.
Wandelen.
Als altijd.

Marion: Hoe bedoel je 'als altijd'.

Inez: Dat doen wij.

Marion: Hij houdt helemaal niet van wandelen.

Thomas: Toch wel leuk, wandelen.
Wandelen.

Marion: Sinds wanneer?

Thomas: Het is gewoon, zij kwam gewoon naast me lopen. Je weet dat ik niet graag mensen wegstuur. Maar ik kan je vertellen dat het me niets deed. In mijn hoofd was ik totaal ergens anders. Zij liep daar en terwijl dacht ik aan niets. Aan totale leegte, de oneindigheid van het heelal, dat je niet denkt dat ik iets dacht. Ik was totaal onder controle en mijn gedachten waren zuiver.

Marion: Wandelen?

Inez: Gewoon.

Marion: Gewoon? Natuurlijk, laten we er vooral niets van maken. Het zal wel aan mij liggen dat ik het vreemd vind.

Inez: Ja.

Marion: Praat ik met jou?

Thomas: Rustig Marion.
Er is niets aan de hand.

Inez: Je hebt er toch geen last van?

Marion: Een beetje wandelen achter mijn rug om. Ik bedoel er moet toch wel iets mee zijn dat je me dat nooit verteld hebt, of heb ik dat mis?
Waarom zeg je niet gewoon 'vanmiddag heb ik met het buurmeisje gewandeld', waarom niet?

Inez: Daarom niet...
Om...

Thomas: Hou je mond.

Marion: Nee, ik wil het horen.
Alles.
Of is er niets?
Dat geloof ik niet.

Inez: Zeg dan iets.

Thomas: Jongens laten we er niet meer van maken dan het is.
Ik bedoel, laten we genieten van de thee die voor ons staat.
Van dat wat er simpelweg is. Punt.

Marion: Hoezo 'laten we er niet meer van maken dan het is'?
Er begon zich net een verhaal te vormen. Iets waarvan je later zou kunnen zeggen, – op de tennis bijvoorbeeld – wat me nu is overkomen...

Inez: Op de tennis?

Thomas: Er is geen verhaal.
Er is thee, en die wordt koud. Wat zonde is.

6.

Marion: In stilte, daar zitten we weer in stilte. We zouden het kunnen hebben over wie de tuinkabouters gaat lijmen. Mij lijkt het dat ons lieve buurmeisje dat gaat doen, aangezien zij hem kapot heeft geslagen. Als die al gelijmd gaat worden, want van mij hoeft dat niet.

Thomas: Dat doe ik liever zelf.

Inez: Dat soort dingen ben ik niet zo goed in. Te onhandig, nooit geleerd, misschien zit het tussen mijn oren.

Marion: We kunnen het ook hebben over jullie wandelingen. Waar jullie allemaal heen gewandeld zijn. Of is dat geen onderwerp?

Thomas: Gewoon, de omgeving.

Marion: Mooi lijf.
Heeft ze.

Inez: Hallo?

Marion: Benauwd hier. Alsof we in een sauna zitten. Hebben jullie dat niet? Alsof we happen naar adem. Alsof het hoog tijd is voor een dompelbad. Het zijn die gedachten van iedereen. Van dat wat iedereen eigenlijk... Thomas, je gedachten cirkelen om me heen. Word knettergek, denk ik.
Misschien moet je ze eens uitleven.
Misschien moet ik het je voor doen. Misschien moet ik je laten zien hoe leuk 'eigenlijk' is, dat zou toch een daad van liefde zijn?

Thomas: Wat ga je doen?

Marion: Er moet iets gebeuren.
We imploderen.
(tegen Inez) Kom eens hier.

Inez: Hoezo?

Marion: Kom nou maar.

Inez loopt naar Marion. Marion zoent haar snel.

Inez: Rot op, rot op, rot op.

Marion: Zo simpel, fantastisch.

Inez: Ik proef je. Slijm.
Het is de eerste keer dat iemand mij zoent.

Thomas: Het zal de verveling zijn. Die sauna die jij bedenkt, dat happen naar adem, dat zal door de verveling komen. Je moet je niet zo laten pakken. Het is de verveling die je zo maakt.

Marion: Ze is echt mooi, Thomas.

Inez gaat op het gras liggen.

Inez: In stukjes, ik lig in stukjes.
Raap me op.

Marion: Raap haar dan op.

Thomas: Niet zo gaan doen.

Marion: Hij is te laf, te laf om er iets mee te doen.

Thomas: Het heeft niets met laf te maken.

Inez: Waar dan mee?

Thomas: Ik ben thee aan het drinken.

Marion: Trek ik een jogging pak aan ziet hij het niet eens.
Maakt niet uit zegt-ie, hoe ik eruit zie, want hij houdt van me.
Ruk ik in een dronken bui de antenne van de volkswagen cabriolet, geeft hij mij een glimlach.
Je bent werkelijk mooi, maar hij ziet het niet, hij laat het niet toe.

Thomas: Tot nu toe, ben ik altijd nog in staat geweest, al was het soms hard werken, om niets anders toe te laten, dan dat wat goed voor mij is. Een compliment, een gratis stukje worst bij de slager... Maar dat beeld van haar, dat laat me niet meer los. Hoe ze voor me stond.

Marion: Hoe stond ze?

Inez: Naakt.

Thomas: Het is heel ingewikkeld. Dat wandelen deed me niets, echt niet, daar kon ik prima mee om. Als ik het niet gezien had, maar het is er. Dat stomme beeld van haar. Die druppels die zo droevig van dat lijfje gleden.

Inez: Ik ga even naar binnen.

Inez gaat weg.

Thomas: Die tuinkabouter.

Marion: Laat die tuinkabouter erbuiten.

Thomas: Soms droom ik dat we allebei in een gigantische tuin staan, ik met een kruiwagen en jij met een mandje bloemen. Om ons heen groeit en rot en bloeit het en wij staan daar en glimlachen in oneindigheid.

Marion: Dat weet ik.

Thomas: Ja.

7.

Marion: Hier staan we.

Thomas: Hier staan we.

Marion: Er is niets aan de hand.

Thomas: Nee.

Marion: Toch is er iets aan de hand.

Thomas: Wat dan?

Marion: Alles is anders. Sinds pakweg vijf minuten geleden is niets meer hetzelfde. Vroeger, en daarmee bedoel ik voor die vijf minuten geleden, wist ik precies waar ik aan toe was. Voor dat naakte beeld met die druppels water. Voor ik wist van die geheime wandelingen.

Thomas: Ik heb ze niet genoemd, dat is alles.

Marion: Vreemd.

Thomas: Wat wil je nu eigenlijk?

Marion: Dat over die wandelingen.

Thomas: Niet boeiend.

Marion: Wil je weten wat onze vrienden over je zeggen?

Thomas: Beter van niet.

Marion: Wil je het weten?

Thomas: Nee.
Volgens mij word ik daar niet gelukkig van.

Marion: Wil je weten wat ik terug zei?

Thomas: Nee.

Marion: Het maakt niet uit, blijkbaar is het niet waar.
Je hebt nog een ander leven.

Thomas: Het maakt niet uit wat ze zeggen.
Al kots je vijftwintig keer mijn pak onder, en al vertel je de hele wereld dat ik iedere dag het huis doorga met een kruimeldief op mijn blote knieën, en dat ik de krant strijk. Al schreeuw je honderd keer dat ik je in een zwart gat heb gegooid: ik spreid mijn armen en jij gaat erin liggen. Ik zeg: het maakt niet uit van die auto, en jij houdt van mij. Van die vanzelfsprekendheid, van die grenzen die ik stel. Jij schreeuwt, jij blijft. Zo is het toch?

Inez komt terug in een jurk van Marion.

Marion: Kijk dat dan.

...

Marion: Trek haar die jurk uit.

Stilte.

Thomas: Dat kan ik niet.

Marion: Er komt een dag dat ik dat ik niet meer kan. Pak ik mij biezen, zwaai ik gras en baksteen vaarwel. Ga ik waar niemand mij vinden kan. Doe ik wat God verboden heeft, en laat het compleet uit de hand lopen.

Thomas: Je weet niet wat je zegt.

Marion: Het is belangrijk dat ik zie hoe je haar mijn jurk uittrekt.

Inez: Denk: probeer die jurk.

Marion: Er komt een dag... Zo'n gevoel, er komt een dag dat je het niet meer bij elkaar kan houden. Dat je knalt. En dan, en dan. Soms ben ik doodsbang, wanneer je slaapt bijvoorbeeld, dan denk ik, nu. Nu ziet hij iets dat hij niemand durft te vertellen. Op een dag... denk ik dan haalt hij de schade in. Doet hij wat hij nooit mocht van zichzelf...koopt hij een jachtgeweer, en schiet hij de hele, tuin, de hele buurt, mij, en alles overhoop. Haalt hij diep adem, is hij weer in evenwicht, een heel mens. Hoe beter jij je gedraagt, hoe banger ik soms ben, moet hier weg. Als ik wist waarheen...

Thomas: Wat moet ik doen?

Marion: Trek haar die jurk uit.

Thomas: Meestal droom ik van vallen, van achterover vallen.
De blubber in.
De palen omver, de werkelijke blubber in.
Waar we op wonen.

Marion: Trek haar die jurk uit.
Je maakt me doodsbang.

Thomas: Denk je dat ze dat goed vindt?

Inez: Het is mijn jurk niet.

Thomas: Niet schrikken.

Thomas gooit Inez op de grond en gaat boven op haar liggen, probeert zijn schoenen uit te trekken.

Inez: Voorzichtig.

Thomas: Moet ik bewegingen maken dat er vocht komt?
Wit vocht.
Slaan.
Rood vocht.
Waarom zingen we er niet bij?

Inez: Laat me los.

Thomas: Hou je erbuiten.
Kom net op gang.

Thomas gaat onder haar rok en gaat met zijn hand aan haar kruis zitten.

Thomas: Zo Marion, goed kijken nu.
Vind je het niet fantastisch?
Moet ik doorgaan?
Mijn hoofd in haar kruis stoppen?

Marion: Jezus Christus.

Thomas: Storm, storm.
Ik zeil.

Inez: Pijn.

Marion: Zie je nou wel.

Thomas laat Inez los en loopt naar Marion, hij pakt haar bij de haren.

Thomas: Douche(n), we moeten douche(n).
Ademen.

Jouw schuld.
Terwijl ik lief heb...jou.

Marion: Het is allemaal heel normaal, eigenlijk. Dit is één van de weinige dingen die ik je heb zien doen waarvan ik kan zeggen: menselijk.

Thomas duwt Marion weg.

Thomas Ben dit niet.

(tegen Inez)

Ga in godsnaam naar je moeder.
Wat doe je hier.
Ga weg. Ga weg.

Thomas loopt op Inez af, ze slaat hem met de buis op afstand..

Inez: Pijn.
Ze heeft pijn.
Ze huilt. Dan moet ik ook altijd huilen.

Marion: Jij huilt. Ik niet.

Inez: Ga je mee?

Thomas: Wat?

Inez: Of wat moet ik nog meer doen?
Moet ik me helemaal uitkleden?

Thomas: Je moet helemaal niets.
Je hebt genoeg gedaan.

Inez: Volgens mij begrijp ik jou.

Thomas: Nee.

Inez: Beter dan die tuinkabouters.
Ik hou van je, daarom.

Thomas: Nee.

Inez: Ben ik ontmaagd? Waar is het bloed?
Mijn vriendin is ontmaagd laatst. Hilde tranen van ontroering, zei ze.
Misschien is dat gelogen.

Marion: Je bent niet ontmaagd.
Aangerand, dat wel.

Thomas: Kan het nog lomper?
Kan dat?
Je kunt aangifte doen. Dat zou ik op prijs stellen, denk ik. Schoon schip. Een goede douche. Laten we allemaal een flinke douche nemen.

Inez: Ik hou van je.

Thomas: Ga naar je moeder.

Inez: Denk: ga op het gras liggen als een plastic bekertje, raapt-ie mij vanzelf op.
Kun je niet, toch? Mij wegsturen.

Thomas: Laten we eerlijk zijn.
Ik ben iets te ver met jullie meegegaan. Misschien moest dat gebeuren, lot, zoals jij dat noemt. Nu komt er weer een periode van vinger in mijn keel en kotsen maar. Natuurlijk stuur ik je weg. Wat denk je dan, buurmeisje?

Inez: Dat ik nog terug kom.
Ga ik op het gras liggen, raap je me op.
Maak ik een grap.
Kom ik terug met een grap. Wil je niet?
Ga in stukjes vallen.

Marion: Weet je hoeveel leuke mannen er zijn? Hoeveel, hoe ontzettend veel. Laat me je uitleggen...

Inez: Wil geen uitleg.

Inez gaat weg.

Marion: Nu ben ik zeker diegene die te ver is gegaan.

Thomas: Hou je mond.

Marion: Heb ik het weer gedaan.

Thomas: Denk: als ik het allemaal goed doe, word ik vanzelf goed.
Wie goed doet, goed ontmoet.

Marion: Je doet me tekort.
Je hebt me altijd tekort gedaan.

Thomas: Hoe dan.
Wat dan?

Marion: Strijd, om alles.
Om elkaar.
Leven.

Thomas: Het spijt me.

Marion: Mij ook.

Thomas: Dus.

Marion: Ik ga me omkleden.

Thomas: Ja.